

ST. OLAV

Nr. 4

Oslo, den 26. januar 1939

51. årg.

Redaktør: E. Dithmer-Vanberg. Medarb.: Mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland.

«St. Olav» utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2.50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. i hende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften. «St. Olav»s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743. Redaktøren privat 30487. — «St. Olav»s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5, I, er åpen mandag, tirsdag og fredag 9.30—3. Torsdag 9.30—7. Lørdag 9.30—1. Onsdag lukket. Utbetalinger kun tirsdag kl. 1—2.

INNHold: Til den hellige Ansgar. — Hvorfor er dere så redde? — Maristpatrenes generalforstander feirer jubileum. — Biskop Ansgar er vigslet. — Fra livets veikanter. — Menighetens basar. — Kvinnens virke for hjem og kirke. — Herhjemme, — og derute.

Til den hellige Ansgar.

Blandt helgennavn som lyser
i alle Nordens land
ditt navn er stort, Sankt Ansgar,
du kirkens nybrottsmann.
Din ildsjel fulgte kallet,
og fra Corvey du drog
til Danmarks sund og strender
og Sveriges fjell og skog.

Ei farer, kamp og møie,
ei pinsler, ild og sverd
har stanset dig, Sankt Ansgar,
på din apostelferd
for Nordens folk å føre
fra vikingtog og rov
til Evangeliets lære
og kjærlighetens lov.

I danske bøkelerde
lød så for første gang
de fagre kirkeklokker
til bønn og messesang.

Klart lød de over Norden
med klang så dyp og sterk,
og viden om de talte,
Sankt Ansgar, om ditt verk.

Med kraft i Danmark gjenglød
din blide hyrderøst,
og kjærlig du velsignet
vårt broderfolk i øst.
Men om du ikke gjestet
vårt land som troens bud,
vi vet: Med Hellig Olav
du ber for det hos Gud.

Du elsket Romas Kirke
og ofret alt for den.
Be for dens sak i Norden
og for dens nybrottsmenn.
Lær oss med løftet pande
å møte mørkets makt,
og om vår Moderkirke
slå kjærlig fanevakt.

K. Kjelstrup

„Hvorfor er dere så redde?“

— 4. søndag etter Hellig trekonger. —

Hvor mange ganger siden den dag da Kristus med sitt følge gikk ombord i båten som kom ut i uvær, har ikke mennesker i farens stund utstedt det samme rop som de redde disipler: «Herre, frels oss, vi går under!» Og hvor mange ganger er ikke frelsen kommet som den kom den gang — det kan vi visst alle fortelle et og annet om av selvoplevet erfaring. Skulde man derfor ikke tro at vi kristne mer og mer vilde ferdes på vår livsvej i urokkelig tro og tillit til Guds kjærlige forsyn, om vi så enn kom ut for de største påkjenninger, — men er vi ærlige må vi innrømme at vi fremdeles har lett for å gi op og mene at n u, i dette tilfelle, kan det umulig gå godt. Så gjør vi som disiplene: anroper i vår nød Kristus om hjelp ut fra samme innstilling som deres, hvilket i og for sig selvfølgelig kan være riktig nok — de fikk jo også hjelpen! — men la oss allikevel overveie om det ikke er en ennu riktigere og mer fullkommen måte å henvende oss til alle gode gavers giver på — om vi ikke kan nå den erkjennelse som ligger i Kristi på en gang tilrettevisende og retningsvisende ord: «Hvorfor er dere redde, dere lite troende?» Han bebreider dem jo ikke at de overhodet ber ham om hjelp, men han viser dem at deres bønn er inspirert av en fryktens ånd, ut fra en diminutiv troskraft — og hvorledes er det så fatt med vår bønn?

Ja, hvorfor er vi overhodet redde — vi som får lov til å foreta vår livsferd ombord i Kirkens skib med Kristus' personlige nærvær i altrets sakrament? Det kan nemlig ikke nektes at vi er det — vi er redd sykdommens makt, sviktende arbeidsresultater, vanskelige familie- og vennsforhold, menneskers mening og menneskers dom, dødens punktum for vårt jordiske liv og meget mer — men mest av alt er vi kan hende redd for vår økonomi og klapper sammen, hvis vi står overfor en eller flere truende pekuniære katastrofer. Så våkner noe som vi så pent kaller «ansvarsfølelse», men som i de fleste tilfeller er et utslag av vår trang til å føle vår tilværelse «sikret», og i stedet for med tillit i sinnet å be Gud hjelpe oss til å gjøre vårt beste ved å gi vårt arbeid sin velsignelse og sin understøttende nåde foretrekker vi å meddele Vårherre, at n u går det galt og vi går under, hvorpå vi setter oss passive ned og er «redde». Vi kjenner dessverre også til å innta denne holdning selv når det gjelder Kirken og dens anliggender: vi ber med frykt for den uten å undersøke om der er noe vi kan gjøre for å styrke dens stilling i stormfulle tider, f. eks. ved å være verdigere representanter for dens hellige prinsipper og forankre oss selv ennu fastere i troen på at Gud holder sitt løfte om å være med den alle dager. La oss huske at i all redsel er et element

av tvil på godhetens og kjærlighetens makt —: «den sanne kjærlighet driver frykten ut». Frykt og kjærlighet er to inkommensurable størrelser — derfor supplerer også denne søndags epistel evangeliet ved å være en hymne til kjærligheten, mens evangeliet er en advarsel mot fryktens ånd.

Det er menneskelig å frykte, men det er en side av vår natur som vi som kristne må ta kampen op imot selv om den tilsynelatende inspirerer oss til gudsfrykt. Vi må ikke la oss narre av ordenes likhet! Det har alltid vært «ondskapens makter»s yndlingsbeskjeftigelse å forurene de hellige ting, men å gjøre det så slangefint at ofrene ikke merket det før det var for sent. Det ondes mesterverk er at han fikk ødelagt de første menneskers respekt for Guds bud ved å så tvil i Evas sjel om sannheten av Guds ord om hvorfor de ikke måtte spise av kunnskapens tre, så deres respekt blev forvandlet til frykt, og de redde måtte skjule sig da de hørte Guds røst. Siden da er tro og respekt blitt så opplandet med tvil og frykt at det ofte må dyp meditering til før vi klart kan erkjenne vårt eget stade.

I sin uendelige kjærlighet og barmhjertige tålmodighet ser Gud allikevel i nåde til våre ufullkomne bønner som Kristus også gjorde det overfor disiplenes redsel — men det er ingen undskyldning for oss til ikke å strebe mot den fullkomne bønn: kjærlighetens høisang, hvor takk har avløst engstelse og Te Deum har avløst De profundis —.

Salig er den hvis bønn av sig selv blir takk og lovprisning, ti i hans sjel er Kristus blitt en levende realitet, en levende kraft, så «vindene og sjøen lyder ham!» Lykkelig er vi, som er ombord i Kirkens store skib og kan nyde godt av dens hjelp til å nå dette mål. Deo gratias!

Kirkebønn:

Gud, du som vet at vi er stedt i så store farer at vi på grunn av den menneskelige skrøpeligheit ikke kan holde stand — gi oss frelse for legem og sjel, så at vi ved din hjelp må vinne seir over alt hvad vi må lide for våre synders skyld!

Stillebønn:

Vi ber dig, allmektige Gud, forund oss at denne offergave, som vi bærer frem, alltid må styrke vår skrøpeligheit og rense den fra alt ondt!

Slutningsbønn:

Gud, la dine gaver alltid rense oss fra alle jordiske lyster og alltid gjenreise oss ved den himmelske spise!

Maristpatrenes generalforstander feirer jubileum.

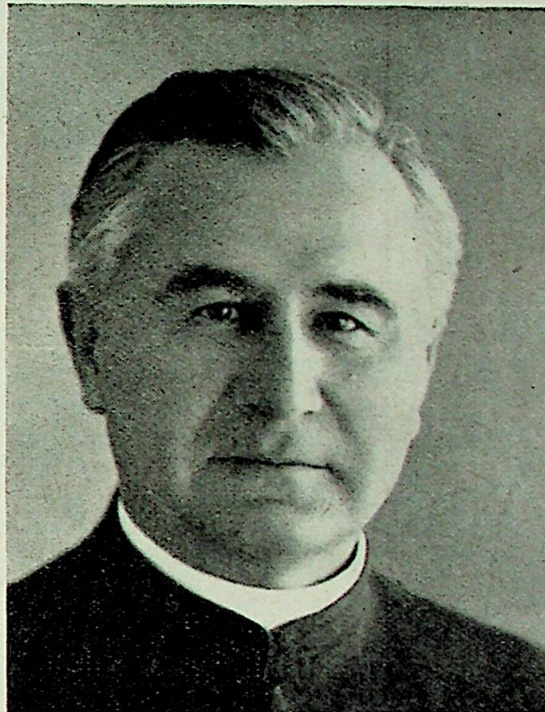
Den 2. februar i år er en stor festdag overalt hvor Maristpatrene utfolder sitt velsignelses rike: den dag feirer deres høitelskede generalforstander pater Rieu, sitt 50 års jubileum for avleggelsen av sine evige løfter.

Disse 50 år har båret store, mange og gode frukter for det ordenssamfund som pater Rieu har gitt hele sitt liv og all sin kjærlighetsevne, sin tenkekraft og sin viljesstyrke. Pater Rieu er født i 1868 — trådte 16 år gammel inn i noviciatet i Paignton og avla fem år senere — etter å ha fordypet sig så intenst i sine geistlige studier at hans helbred en lang tid var alvorlig truet — de evige løfter i La Seine. Han fortsatte studiene under stadig kamp med sviktende legemlige krefter, men en fast tillit til prestekallet som Guds absolutte vilje med ham seiret over alle vanskeligheter og 8. juni 1895 mottok pater Rieu den hellige vigsel i Lyon. Et hvileår blev ham påbudt og med eksemplarisk lydighet foiet han sig etter sine foresattes vilje — men lykkelig var den unge prest da han i 1897 blev sendt som misjonær til Valenciennes.

Maristsamfundet var snart opmerksom på pater Rieus sjeldne begavelse som administrator og organisator og han fikk tidlig store tillitshverv overdradd. Det vakte derfor almindelig tilfretshet da kongregasjonens «ekstraordinære råd» 31. juli 1922 utnevnte ham til general-vikar etter pater Raffins død. Han blev valgt med alle rådets stemmer mot én — sin egen! Og hans virke blev så velsignelsesrikt at han året etter — 11. august 1923 — blev utnevnt til generalforstander.

Det vil føre for langt å omtale alle fruktene av hans gode og kloke ledelse av Societas Mariae siden da. Nye stasjoner er blitt opprettet i Amerika, Spania, Tyskland, Ny Zeland, Norge, Australia, England, Meksiko — for kun å nevne noen steder. Samtidig har pater general foretatt mange og lange anstrengende reiser til alle Maristenes virkefelter — men la oss nevne noen tall for de sier ofte mer enn mange ord:

I 1922 hadde Maristene 935 profess-medlemmer — 1938 var tallet 1492. Det var den gang 6 maristprovinser, nu er det 10. 130 misjonærer er i løpet av disse 16 år sendt til Stillehavsoyene — 4 presteseminar for innfødte er opprettet — og Maristenes «Tredjeorden» teller nu 11 000 medlemmer mot 4000 i 1922.

Generalforstander pater Rieu.

Femti år — det «gygne jubileum» — er lang tid å se frem i, men forekommer ofte som likeså mange dager når man ser tilbake over dem. Hvor blev de av og hvad fikk jeg utrettet i dem? Mange, mange mennesker retter dette spørsmål med tvil og sorg til sig selv når de ser ut over sitt liv — de kostbare timer som vi aldri får igjen er glidd ut mellom fingrene på dem og har tapt sig i tidens sand. Lykkelig den som i sin tidlige ungdom har bundet sig selv med løfter til evigheten, ti kun han eller hun er det i sannhet frie menneske, som virker i tiden uten å være avhengig av dens krav ved selv å kreve noen av dens goder til gjengeld. Femti år i evighetens tjeneste, i Guds rikes tjeneste er femti års løp på den bane, hvis seirskrans venter oss ifølge Herrens egne usvikelige løfter. Og hvad er mot *denne* belønning all den hyldest mennesker kan bringe? Derfor vil vi ikke hylde pater generals person — vi vil hylde den ånd hvori han har virket: Maristpatrenes ordenssamfunds trofaste ånd. Ti femtiårsjubileet er festen for *troskapen* — og «en trofast får megen velsignelse».

Må Gud velsigne generalforstander Rieus virke i og med den kongregasjon han leder! Ad multos annos!

Biskop Suhr med de skandinaviske studenter på Propagandakollegiet efter konsekrasjonen.

Biskop Ansgar er vigslat.

Fellesbrev fra de norske prestestuderende.

Roma 15—1—39.

Idag er Danmarks unge biskop blitt konsekrrert. Vi er nettop kommet tilbake fra San Girolamo-klostret og gløder ennu av begeistring. I fellesskap sender vi dette brev avsted, og sjelden har vi som idag følt at de tre nordiske riker er *brødre* og den enes glede er alles glede. Det er denne glede vi nu vil søke å gi «St. Olav»s lesere et inntrykk av.

Vi var seks skandinaviske prestestuderende som assisterte under den gripende ceremoni. Konsekrasjonen blev foretatt av kardinal Fumasoni-Biondi med erkebiskop Constantini og abbeden for Monte Cassino mgr. Diamare som medkonsekrerende. Høitideligheten blev hivånet bl. a. av tre kardinaler, jesuittenes-, dominikanernes-, trappistenes- og benediktinernes generaler og særlig utsendte representanter for de andre ordenssamfund, en rekke abbeder og biskoper hvoriblandt biskop Smit inntok en forgrunns plass, samt mange høitstående geistlige og legfolk, blandt hvilke vi særlig bemerket vår landsmann kammerherre grev Paus.

Noe som grep oss dypt var den strålende glede — den syngende glede — som preget kardinal Fumasoni-Biondi under hele ceremonien. Men sjelden har vel *alle* vært så tilfredse med en bispeutnevning og takket Gud og Kirkens øverste hyrde så opriktig og varmt for valget som denne gang! Dog — der var noen som sørget så vi ikke kunde ta feil av det: benediktinerne i San Girolamo som mistet sin høitelskede prior.

Benediktinermunkene er jo kjent for sin sangkunst så vi fikk et herlig inntrykk av ordenens kunstneriske tradisjoner under hele handlingen. Da Allehelgenslitaniet blev avsunget sang vi et lite litani for oss selv til alle våre nordiske helgener — vi vet jo hvor nær de nordiske biskoper står hverandre og at de holder møter som gode confratres og støtter hverandre, så vi fant å måtte delta likesom på Nordens vegne ved å anrope våre egne kjære helgener om assistanse!

Efterpå hilste biskop Suhr i sakristiet på alle de tilstedeværende og mottok deres hyldest — bl. a. overrakte formannen for D.K.K.F. ham en praktfull adresse fra forbundet. Skjønt biskop Suhr uttrykkelig har frabedt sig gaver — «vil De gi noe til Vikariatet sier jeg takk men personlig vil jeg bli ved å være munk», har han svart noen som spurte — har han dog måtte motta en del, bl. a. et herlig pektoral-kors fra den Hl. Far. I øvrig er biskop Suhr allerede kalt «den sorte biskop» i Danmark — han kommer nemlig til å benytte sig av det benediktinske privilegium til å vedbli å bære sin sorte kutte — dog selvfølgelig med rød kalott.

Så fulgte en sjelden fest for oss i Propagandakollegiet: vi deltok i en middag utenfor våre egne murer — for mitt, Taxts', vedkommende den første i seks år. Vi var ca. 80 gjester i San Girolamo — til høibords satt: abbedene for San Girolamo, erkebiskop Constantini, biskop Suhr, kardinalene Tisserant, Fumasone-Biondi og La Puma, erkeabbed Diamare og biskop Smit. Det virket gripende å høre mun-

kene synge bordbønnen. Imot klosteskikk ellers var det tillatelse til å samtale under bordet, men taler blev ikke holdt. Efter middagen var det en kort stående kaffe og så var det slutt.

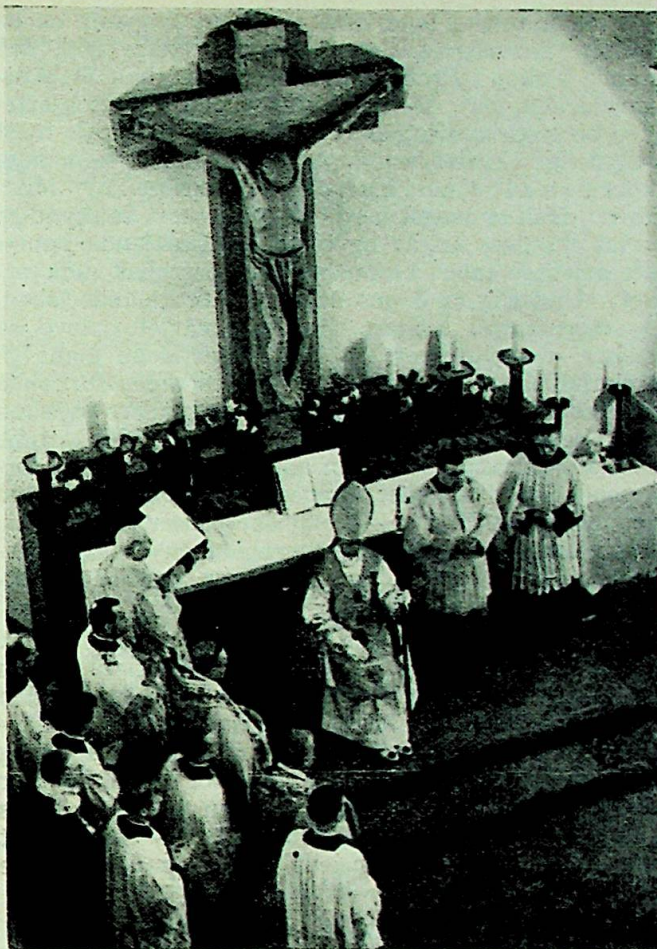
Men innen vi skiltes sa biskop Suhr at *han sender «St. Olav»s lesere en hjertelig hilsen og en helt særskilt velsignelse.*

Så har norden fått en ny biskop — og ingen almindelig biskop, men han er noe helt for sig selv. Den lange tynne benediktinermunk er en personlighet av rang. Alltid rolig og behersket; det er vanskelig å finne noe stemningsuttrykk i ansiktstrekene hans — de synes uførandelig. «Han er klok, ydmyk, god og from —» sier hans ordensbrødre til oss —

Til sist: biskop Suhrs valgsprog er «Pacem et Veritatem» = *fred og sannhet.* Det er en vakker retningslinje å gi sin hjord — men idag har vi søkt å etterfølge vår *egen* biskops direktiv: «at alle må bli ett». Vi to norske har følt oss i nordisk fellesskap — vi har hilst på de mange danske prester — vi har bedt sammen med dem for Kirkens vekst og fremgang. Vi takker for at vi fikk lov å assistere ved denne sjeldne høitidelighet og fordi vi nu har kunnet få sende brev hjem om den. Vi hilser gjennom «St. Olav» alle våre trosfeller og ber om deres forbønn.

Harald Taxt,
diakon.

Ivar Hansteen-Knudsen.

Biskop Suhr — med mitra og stav — under Te Deum.

Fra livets veikanter.

Biskoper jeg møtte.

Den apostoliske prefekt Bernard Bernard var ganske visst ikke biskop, men det fikk jeg først senere å vite. Som gutt så jeg op til ham og jeg syntes at en slik ærværdig skikkelse med slik et langt grått skjegg ikke kunde være annet enn biskop. Og jeg blev bestyrket i denne tro da jeg engang, hvor han som alltid tok faderlig og vennlig mot oss, så hans birett ligge på sengen og opdaget at den hadde rødt for. Da kunde han da ikke være annet enn chefen for hele misjonen, tenkte jeg. Senere i livet lærte jeg at man skal ikke dømme efter farven på klærne — men efter hjertelag og forstand. De to ting hadde prefekt Bernard —

og de manglet heller ikke hos biskop Johannes van Euch, som var den første biskop jeg kom i nærmere berøring med. Hans store skikkelse, hans

ro og hans vennlighet virket imponerende med det samme man så ham. Kardinal Schulte i Köln sa en gang til mig: «Biskop van Euch er den betydeligste misjonsbiskop jeg har kjent.» Og kardinalen hadde kjent mange!

En prest kan være en god prest, men allikevel langt fra en god misjonsprest. En god biskop kan være i besiddelse av mange fortrin, men allikevel ikke være egnet til misjonsbiskop.

Men det var Johannes van Euch. Hans tro på Guds forsyn og hans optimistiske syn på Kirkens fremtid hjalp ham gjennom og over alle vanskeligheter. En lykkelig forening i hans sinn av naturens og nådens gaver støttet ham — ifølge det gamle teologiske prinsipp: «*gratia supponit naturam*» = nåden forutsetter naturen.

Hvor kunde denne biskop, som heldigvis lenge selv hadde vært sogneprest — i Fredricia — dog ikke glede sig over de minste fremskritt han så, og hvor kunde han ikke opmuntre en nedbrutt eller sorgfylt prest!

I de katolske land med de store dioceses er en biskop naturligvis ikke så lett å treffe som den gamle biskop i Bredgade i København, bak St. Ansgarskirken, var. Men allikevel — den samme hjertelige og enkle mottagelse fant jeg hos en av de mest betydelige kirkefyrster jeg har truffet — nemlig kardinal Faulhaber, erkebiskop av München. Han er meget lærd, en av de mest sakkyndige hvad eksegese angår og samtidig Tysklands ypperste geistlige taler, brennende av apostolisk nidkjærhet. Underlig at denne utpregede fedrelandskende stormann i åndens rike har måttet oppleve så mange omveltninger — fra keisertidens glans til kommunistenes stormløp, fra republikkens forholdsvis fredelige dager til han nu er under en sann mitraljøseild av skjellsord og angrep fra det «tredje rike»s organer, fordi han med opreist panne forkynner Kristi sannhet «opportune importune», som det heter hos Paulus — «om det passer eller ikke». Jeg gjemmer ennu med venerasjon en av Kardinalens bøker som han forærte mig ved avskjeden, «Biblische Frauengestalten».

Blandt den lange rekke av biskoper som glir forbi i erindringen inntar også biskop grev Maximilian von Galen i Münster en særlig plass — onklen til den nuværende velkjente biskop Clemens August og like som denne en veldig Herrens stridsmann. Inderlig from, fattig i sine personlige vaner og husføring var han det virkeliggjorte ideal av en biskop. Hans kjærlighet syntes å være uten grenser — og minnet om en slik Kristi disippel er en nådegave for hele livet.

F. F. M.
(Fortsettes).

Menighetenes basar.

Vi er igrunnen blitt vant til hvert år å avholde en basar; vi regner med den, den utgjør en særskilt post på vårt årlige budgett. Ihvertfall har vi sogneprester bitterlig savnet denne årlige håndrekning ifjor, ikke minst da vi gjorde op regnskapet for 1938. Kirkekassen kan nemlig ikke et eneste år undvære den hjelp og støtte som en basar pleier å gi, ellers er det helt umulig å få regnskapet noenlunde til å balansere, og vi blir da nødt til å falle Biskopen til byrde. Men Biskopen har nok mange andre byrder fra før, så vi meget nødig vil være med på å forøke dem. Vet dere, at det er ingen sak hernede på jorden som det er så lett å komme helt tilbunns i som i vår kirkekasse? Det kan ikke nektes, det samme hvilken anskuelse man forfekter, at penger spiller en stor rolle. Kall dem et onde, men et nødvendig onde da. Er det ikke mange gode tiltak, som det ikke blir noe av, mange viktige foretagender som får en dårlig start på grunn av pengemangel?

Det gis også en interessert tredje mann: St.

Olavsforbund, som i velordnet egenkjærlighet ønsker basarkomiteen lykke og hell, for jo rikligere tioringer strømmer inn på basaren, desto fler enøringer får Olavsforbundet. Og det er sikkert og visst at det trenger mange enøringer og fortjener enda fler, for der er det vel også som oftest pengemangel som bremser foretagsomhet, og det er en uhyggelig opdagelse å erfare at forbundets gode vilje og iver og begeistring er hundre ganger større enn pengemidlene, det har å råde over.

Lokalforeningenes styrer har lagt sine hoder i bløt, hvordan det kunde gjøre det så fristende som mulig og fremtryllet utsøkte retter, som ingen kan stå imot, både materielle og spirituelle retter. Styret arbeider og sliter og vi håper så inderlig at der vil komme så mange at vi trenger rød lykte hver gang basaren er åpen. Er det således ikke fristende at en syforening som utelukkende arbeider for basaren i år har skaffet oss en aldeles nydelig dukke med fullstendig utstyr for sommer og vinter, for fest og hverdag? Man har ingen anelse om hvor flott den er før man har sett den! Ta mange bekjente med. Er det ikke basarens formål som kan fange deres interesse, fordi de ikke står tilsluttet menigheten, så er de mange gjenstander og det flotte underholdningsprogram trekkplaster nok.

Støtt basaren og dere støtter menighetenes arbeide.
Støtt basaren og deres støtter deres egen sak.

Sogneprest Mgr. H. Snoeys,

sogneprest Th. Notenboom, O. F. M.

Herhjemme —

Redaksjonen har mottatt et referat fra Hamar, men da det kun er merket «deltager» anmodes vedkommende om å oppgi oss sitt navn. Vi innskjerper atter at i n t e t kommer inn i «St. Olav», som ikke medfølges av innsenderens navn og adresse til opplysning for redaksjonen. Enn videre overtar heller ikke dette blads redaksjon ansvar for manuskripter.

Oslo. M.U.L.s årlige generalforsamling fant sted tirsdag den 17. januar kl. 8 i klubblokalet. Det var valg av nytt styre. Det gamle styre bestod av formann Hjørdis Hadland, viceformann Evelyn Olafsen, disse to frabad sig gjenvalg, kasserer Elisabeth Gulbrandsen, sekretær Ada Nilsen. De to siste stillet sig villig til gjenvalg. Det gamle styre mente at det var nok med bare tre styremedlemmer, så der blev ikke valgt noen ny viceformann. Det nye styre blev da: formann Ingri Gonnella, kasserer Elisabeth Gulbrandsen, sekretær Ada Nilsen.

A. N.

Oslo. Onsdag 25. januar leste hans høierv. biskopen rekviemmesse i St. Olavskirken for den avdøde sogneprest mgr. H. Irgens som den dag vilde ha fylt 40 år. De mange tilstedeværende og det store antall kommunioner bar vidnesbyrd om at den avholdte prelat lever i kjærlig erindring hos sin menighet.

KVINNENS VIRKE - - FOR HJEM OG KIRKE

Fra N. K. K. F.

Fellesreise til Rom.

I anledning av den internasjonale katolske kvinneunions kongress i Rom i påskeuken arrangerer D. K. K. F. en fellesreise til Rom hvortil det er anledning for alle norske katolske damer å slutte sig. Avreisen fra Kjøbenhavn er torsdag 30. mars og hjemkomsten ca. 3 uker senere. Utgiftene er alt i alt beregnet til ca. kr. 500.00. Brigithsøstrene i Casa Brigida, Piazza Farnese, har gitt tilsagn om å huse alle deltagerne — og D. K. K. F.s formann, hoffdame fru Utke-Ramsing, som i vinter opholder sig i Rom, har lovet å være fører dernede, likesom reisevante damer vil lede reisen frem og tilbake.

Kongressen for de unges seksjon er i dagene 11.—14. april og for de eldres 14.—17. april. Alle som deltar i fellesreisen kan få overvære møtene, hvis sprog er fransk, og kan komme med til kongressens forskjellige høitideligheter og fester og til audiensen hos vår Hl. Fader.

Da det er meget vanskelig å skaffe losji i Rom ved påsketid anmodes alle som ønsker å delta i fellesreisen om snarest å melde sig til D. K. K. F.s sekretariat, Marskengade 8, København og til N. K. K. F.s formann, Eil. Sundtsgate 24, Oslo, tlf. 48943, helst innen utgangen av denne måned.

I tilslutning til dette kan tilføies:

Avreise Kjøbenhavn torsdag 30. mars kl. 11.15.

Ankomst Rom fredag 31. mars kl. 22.55.

Tur—retur — kr. 174.55.

Heri innbefattet:

Kjøbenhavn—München, III kl. (sovevogn ekstra).

München—Rom, II kl.

Fra Bolsena—Rom benyttes det spesielle tog «Rapido», der forkorter reisetiden, så sovevogn der ved spares. Forskyvninger innenfor denne angivne ramme med henblikk på 3. eller 2. klasse, kan selvfølgelig ordnes efter de enkeltes behov.

Da der foreløbig fra Danmark er inntegnet ca. 10 deltagere, vilde det være en glede, om der både fra Sverige og Norge blev tilslutning, så Skandinavia derved fikk en verdig og tallrik representasjon ved kongressen i Rom 1939.

Kongressen.

Fra Unionens generalsekretariat er det utsendt forskjellige kommunikeer om kongressens enkeltheter. Vi hitsetter følgende resymé:

Reglement for møtene.

Møtene finner sted i «La Musique Sacrée, Place St. Augustine». — I alle rapporter og meddelelser benyttes det internasjonale diplomatsprog fransk — i diskusjonene er andre sprog tillatt under forutsetning av at man skriftlig har underrettet styret på forhånd om hvad man ønsker å si. — Det kan rettes spørsmål til foredragsholderne. De innsendte rapporter blir fremlagt av de delegerte. Det endelige program vil inneholde navnene på de ledd som rettidig har tilstillet rådet sine meddelelser. — Ingen kan forlange ordet mer enn to ganger i samme diskusjon og tåletiden må ikke overskride 3 minutter. — For møtets president er ordet alltid fritt og efter en diskusjon har formannen for vedkommende saks studiekommisjon alltid det avsluttende ord. Det er ønskelig at alle som har deltatt i diskusjonene innsender et skriftlig resymé av sine innlegg til sekretariatet efter at møtet er slutt.

Audiensen hos paven.

Dag og tid for denne vil senere bli bekjentgjort. Deltagerne møter i hvit, høihalset og langermet kjole med hvitt slør. Skjørtkanten må ikke være kortere enn 25 cm fra gulvet.

Innkvartering m. m.

De som ikke deltar i noen fellesreise vil vi minne om at italienske jernbaner gir 50 % reduksjon på tur—returbilletter, når oppholdet i landet overstiger 6 dager. — Hvad utgiftene ellers angår varierer de selvfølgelig efter fordringene man stiller — pensjonsprisen er fra 95 lire om dagen i luksushoteller for værelse med bad — til 42 lire i 2. klasses hoteller. Servise er inkludert i begge priser.

*

Foreløbig fastslått dagsorden.

De unges seksjon holder sin kongress i dagene 11.—14. april med hovedtema «erobringens apostolat». Etterpå deltar de i de eldres kongress 14.—17. april, hvis hovedtema er «den katolske kvinne og samfundets gjenkristning i vår tid». Ut fra det faktum at kvinnene i vår tids samfund har meget større innflytelse enn tidligere og derfor også med de nye rettigheter har fått nye forpliktelser overfor både samfund og Kirke, skal det søkes belyst hvorledes de Unionen tilsluttede ledd har hjulpet sine respektive lands katolske kvinner med å opfylle disse forpliktelser samt drøftes hvor det kan gjøres for å utbygge dette enn mer. Etter det foreløbige program fortøner da møtene sig slik:

Fredag 14. april:

Kl. 8: Messe i «Sa. Maria sopra Minerva» forrettes av kardinal Pizzardo som taler om: «Katolsk aksjon». — Kl. 10: Åpningsmøte med taler av Unionens beskytter kardinal Dolci og presidentene for Unionen og for Italias katolske kvinneforbund samt for ungdomsseksjonen. Derpå oplesning av rapporter fra sekretær og kasserer. Unionens åndelige rådgiver, m gr.

— og derute

Kjent katolsk pressemanndød. 68 år gammel er chefredaktøren for det romerske tidsskrift «Civiltà Cattolica», pater Rosa, S. J., avgått ved døden. Han var særlig en ivrig bekjemper av modernismen og like til det siste så man hans flittige penn i «Osservatore Romano».

Den almindelige arbeidsløshet. Det internasjonale arbeidsråd har offentliggjort en statistikk over arbeidsløsheten i hele verden. Undersøkelsene desangående foregikk i månedene juli og august. For de forskjellige lands vedkommende var tallene på de arbeidsløse følgende i disse måneder: Danmark: 73,990 — England: 1,780,243 — Sverige: 49,093 — Finland: 2747 — Frankrike: 366,331 — Ungarn: 45,454 — Polen: 226,712 — Irland: 70,552 — Japan: 265,845 — Nederland: 301,600 — Bulgaria: 4363 — Kanada: 30,520 — Australia: 39,810 — Belgia: 115,382 — Tyskland: 363,379. I de fleste land representerer disse tall noenlunde status quo i sammenligning med de tilsvarende måneder ifjor —

dr. Hoogveld, gir en oversikt over arbeidet ved møtet i Bryssel 1936. — Kl. 16: Innledning og diskusjon av studie- og utdannelsesutvalgets arbeid. Rapporter fra de delegerte om det som er gjort for å realisere de berettigede krav om kvinners utdanning.

Lørdag 15. april:

Kl. 10: Innledning og diskusjon av familie-utvalgets arbeid. Rapporter fra de delegerte om arbeidet for å dyktiggjøre den katolske kvinne i familielivets oppgaver. — Kl. 15: Innledning om kvinnens sociale utdanning ved mlle Baers. De delegertes rapporter om anvendt fremgangsmåte for å høine den kvinnelige almenkultur samt sikre kvinnen en spesialutdanning, som under hennsynstagen til hennes kvinnelige personlighet setter henne i stand til å yde sitt beste bidrag til vår tids samfund. Herunder behandles de enkelte miljø og deres særlige forutsetninger av hver sin innleder og fremsettes forslag om direktiver for arbeidet.

Søndag 16. april:

Kl. 15: Innledning, diskusjon og rapporter av katolske kvinners arbeid for moralen og hygiene. — Kl. 17: Innledning, diskusjon og rapporter av innsatsen hvor det gjelder undervisning i kirkelæren og fornyelse av det åndelige liv.

Mandag 17. april:

Kl. 9: Avsluttende møte med bl. a. valg av nytt styre. — Kl. 15: Sakramental velsignelse i St. Fransca Romana med tale av biskop Besson om «kristendommens seir over en hedensk verden». Kongressen slutter med Credo i Colloseum.

kun i Frankrike, England og U. S. A. er tallene steget, verst i det siste land, hvor de arbeidslediges sørgelige skare er vokset med ca. 3½ million i løpet av inneværende år.

I anledning den hl. Families festdag, søndag efter Hellig Trekonger har overhøyden for Westfalen, grev von Galen rettet et særlig hyrdebrev til alle katolske foreldre, som nyttårsdag blev oplest fra alle prekestoler. Det heter bl. a. i det: «Denne festdag skal særlig minne oss om hvilken stor gave fra Gud den kristne familie er, men også hvor stor oppgaven er. Familien er det av Gud selv oprettede livs- og opdragersamfund Idag, hvor skolene ikke mer på de fleste steder kan eller vil medvirke til barnenes religiøse opdragelse, hviler det et særlig ansvar på foreldrene for det religiøse livs pleie og utvikling.»

Redaktør: E. Dithmer-Vanberg.

Thronsen & Co. boktrykkeri, Bernh. Getz gt. 3 - Oslo.